

[Funck Jensen.]

store indtægter, tværtimod, det anførtes dengang som et ligefremt formål med tillægs-skatterne, at de bl. a. skulle virke forbrugs-hemmende.

Så sent som i sommer var regeringen ikke indstillet på skattelettelse, men anså dengang en fortsat skattepumpning af befolkningen for den bedste måde at sikre investeringerne på, idet den højtærede finansminister gav udtryk for, at han havde mere tillid til, at det offentlige forstod sig på investeringens svære kunst end det private initiativ. Kort sagt mente man åbenbart dengang i regeringen, at det ikke gik an at lade folk disponere over deres indtægter selv — folk gik bare og klattede dem bort til unyttigt forbrug —, det var meget bedre, at staten tog et ordentligt indhug i enhver indkomst, den være sig lille, mellemstor eller stor, for at staten på denne måde kunne skaffe sig de nødvendige midler til fortsat barnepigetjeneste overfor befolkningen, ja, og så til dækning af de mange overskridelser, som den med så fremragende indsigt og ansvarsfølelse gennemførte stats-administration kræver.

Men nu, nu er alting så forandret. Nu spiller 100 mill. kr.s skattelettelse for små og mellemstore indtægter ingen rolle for investeringerne og rummer ingen fare for udvidelse af forbruget. I sin i rigsdagstidende ca. 11 spalter lange tale ved forelæggelsen af udskrivningsloven, som i dag er til behandling, har den højtærede finansminister mindre end 1/2 spalter omtale af den indflydelse, skattelettelse kan have på investering og forbrug, og det er en beroligende omtale, hvori det forsikres, at de nu foreslåede skattelettelse praktisk talt ingen indflydelse har på de nævnte områder. Er der da sket noget i løbet af de sidste 6—12 måneder, som kan forklare denne kovending? Er der nogen fornuftig forklaring på, at det i sidste samling var en livssag for regeringen at få gennemført skatteforhøjelser, medens samme regering nu fremsætter forslag om skattenedsættelse for 1 700 000 skatteydere? Hvis det i dag er rimeligt og retfærdigt at lette skatterne for disse 1 700 000 skatteydere, hvorfor var det modsatte da rimeligt og retfærdigt sidste år, nemlig at forhøje skatterne?

Sidste år stod vi overfor stigninger i pris-

tallet — stigninger som enhver, der fornuftigt overvejede tingene, måtte forudse —, og der havde derfor dengang været rimelighed i ikke at forhøje skatterne og derved belaste skatteyderne yderligere, ja, der havde allerede dengang — altså i sidste rigsdags-samling — været al grund til skattestop og skattenedsættelse. Men dengang gennemførte man skatteforhøjelser. Nu står vi utvivlsomt overfor prisfald, altså overfor en tid, hvor der bliver mere forslag i folks penge — hvis regeringen da ellers lukker op for importen og sørger for, at prisfaldet får lov til at slå igennem herhjemme.

Der vil derfor, hvis regeringen skulle være konsekvent i sin finanspolitik, være mindre grund til i år at nedsætte skatterne, end der var sidste år, men alligevel øgede man skatterne sidste år, skønt man stod overfor prisstigninger, medens man i år nedsætter skatterne, skønt man står overfor prisfald.

Jeg gentager derfor: der er ingen linie i regeringens skattepolitik, der er ingen princip i regeringens finanspolitik. Regeringens skatter og finanspolitik bevæger sig ikke efter nogen linie eller noget slags princip, men efter, hvor lidt og hvor meget regeringen må give sig for at blive på taburetterne.

Forklaringen på regeringens ændrede skattepolitik er næppe den, at man ønsker at give afkald på sin barnepigetjeneste, at man ønsker at lade befolkningen i højere grad leve sit liv på eget ansvar og i stigende grad lade befolkningen selv administrere sine egne indtægter. Nej, regeringens ændrede politik skyldes det pres, som den voksende modvilje i befolkningen overfor de tyngende skatter har udøvet på regeringspartiet og regeringen, navnlig siden de sidste skatteforhøjelser fandt sted. Det er dette pres, der nu virker. Det er det voksende krav om skattestop og skattenedsættelse, der nu har drevet regeringen til handling, omend kun til en beskedent begyndelse, som, sådan som regeringsforslaget ser ud, lider af adskillige fejl.

Men lad mig, forinden jeg omtaler fejlene, først sige, at retsforbundet er yderst tilfreds med skattenedsættelse og også med, at skattenedsættelse i første række kommer de små og mellemstore indtægter til gode. Vi ønsker en gradvis afvikling af